

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

11.Gf.40.019/2024/5-II.

A felperes:

felperes1

Cím2

A felperes képviselője:

jogi képviselő1

Cím5

Az alperes:

Alperes1

Cím1

Az alperes képviselője:

jogi képviselő2

cím6

A felperesi beavatkozó:

beavatkozó

cím8

A felperesi beavatkozó képviselője:

Dr. Felperesi beavatkozó ügyvéd

cím9

A per tárgya:

vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

7.G.41.473/2023/14-II.

A fellebbezés benyújtó fél:

felperes és

felperesi beavatkozó

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 360.000 (háromszázhatvanezer) forint + áfa másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú perköltséget,

kötelezi a felperesi beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 90.000 (kilencvenezer) forint + áfa másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperesi beavatkozót, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 14-II. sorszámu ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.695.450 forint perköltséget, továbbá az államnak 36.000 forint feljegyzett kereseti illetéket.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes az felszámolási ügy adósa1 „f. a.” (továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője és alapítója tagja 2010. december 2-tól. A felperesi jogelőd 2018. és 2019. évben az adóssal értékesítési megállapodásokat kötött mezőgazdasági áruk értékesítésére és szállítására, mely jogügyletekből a felperesnek az adóssal szemben 329.962.854 forint összegű követelése keletkezett, melyet az adós nem egyenlített ki.

Az adóssal szemben 2020. január 23-án felszámolási kérelem került előterjesztésre, majd 2020. november 5-én a felszámolás közzétételére került sor. A felperes az adós hitelezője.

Az adós a 2020. június 11-én kiadott kompenzációs nyilatkozatában az egyéb érdekelt1.-vel szemben fennálló 176.541.455 forint követelését beszámította az ugyanezen társasággal szemben fennálló és egyazon mértékű tartozásába.

A felszámoló által előterjesztett kereset alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.364/2022/6. számú ítéletével helybenhagyott 36.G.41.921/2021/28-I. számú ítéletében megállapította, hogy a kompenzációs értesítő elnevezésű jognyilatkozat

érvénytelen, annak tárgya a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik. A bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása körében kötelezte az egyéb érdekeltl.-t 176.541.455 forint, valamint a perköltség adós részére történő megfizetésére.

[3] A felperesi jogelőd a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekének figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 176.541.455 forinttal csökkent.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2019. év elejében jelölte meg, mivel az adós ellen már ekkor is felszámolási eljárást kezdeményeztek, továbbá az adóssal szemben a 2016. évben esedékessé vált és ki nem fizetett 27.837.597 forint összegű tartozás miatt 2019. május 3-án fizetési meghagyást bocsátottak ki. Hivatkozott arra is, hogy a 2019. évi mérleg tekintetében a könyvvizsgáló megtagadta a hitelesítési záradék kiadását, felhívva a figyelmet arra, hogy az adós tőkéje a nagy összegű veszteség miatt jelentős mértékben negatívvá vált. A vezetői felelősséget megalapozó magatartást a felszámolási kérelem előterjesztését követő kompenzációs nyilatkozat megtételében jelölte meg. Az alperes az egyéb érdekeltl.-nek 2010. óta ügyvezetője és 2014. év óta tagja, ezért a kompenzációs nyilatkozat kiadásakor tudta, hogy az adós ellen felszámolási eljárást kezdeményeztek, de ennek ellenére végrehajtotta a kompenzációt a saját tulajdonában és ügyvezetése alatt álló társasággal.

Hivatkozott a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály fennállására. E körben előadta, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségének, mivel a beszámolókat minden évben késedelmesen tette közzé. A 2017. évi 2018. június 22-én, a 2018. évi 2019. június 1-jén, míg a 2019. évi csak 2020. szeptember 20-án. Utalt arra is, hogy a felszámoló nyilatkozata szerint az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit is késve, 2021. január végén teljesítette, míg a d) pont szerinti tájékoztatási kötelezettséget álláspontja szerint el is mulasztotta.

A felperes kérte az alperest vagyoni biztosíték nyújtására kötelezni. E kérelmét a törvényszék a 15.G.40.749/2022/24. számú végzésével elutasította, mely végzést a Fővárosi Ítéltábla a 11.Gpkf.40.874/2022/2. számú végzésével helybenhagyott.

[4] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását, valamint a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelem elutasítását kérte. Perköltségigényét megbízási szerződésre hivatkozással érvényesítette.

Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját, állítva, hogy az 2020 októberére tehető, mivel addig az adós a követelések jelentős részét folyamatosan teljesítette.

Úgy vélte, hogy a kompenzációs értesítő kiállításával nem csökkent az adós vagyona. A beszámítás a teljesítés egyik formája, nem hoz létre a felek között újabb kötelmet. A beszámítással az adós nem csak a követelését, hanem a tartozását is megszüntette, az eszköz

és forrás oldal a beszámítás folytán változatlan maradt. Hangsúlyozta, az irányadó bírói gyakorlat nem tartja jogsértőnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte utáni időben a tartozások esedékesség szerinti kiegyenlítését. A felszámolás kezdő időpontjáig a vezető döntheti el, hogy mely hitelezőket részesít kifizetésben, ha valamennyi tartozás kifizetéséhez szükséges pénzeszközzel már nem rendelkezik. Az összhitelezői érdekek figyelembevétele szempontjából annak van jelentősége, hogy a kifizetett összeggel egyező összegben csökkenjen a hitelezői követelések összege.

Vitatta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazhatóságát. Elismerte a Cstv. 31. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt kötelezettség késedelmes teljesítését, azonban a néhány hetes késedelem nem olyan mértékű, amely megnehezítette a tájékozódást az adós vagyonáról. Az irányadó bírói gyakorlatra utalva hangsúlyozta, hogy a vezető felelősségét a több hónapos késedelem, a jelentős hiányosságok, illetve az iratok valótlanúsága alapozza meg.

[5] A beavatkozó a felperes álláspontját osztotta. Korábban a beavatkozó1 beavatkozóként további előadást is tett 2022. augusztus 30-án 15.G.40.749/2022/25. szám alatt, azonban a fióktelep ezt megelőző megszűnése miatt az elsőfokú bíróság a 32. sorszámu végzésével megállapította ezen előadás hatálytalanságát.

[6] A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a kereset alaptalan. Rögzítette, hogy a tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján állapította meg, további bizonyítás lefolytatására nem volt szükség.

Hangsúlyozta, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított perben az alperes felelősségének a megállapításához az ott rögzített valamennyi tényállási elemnek teljesülnie kell. Jelen esetben azonban az adós vagyonsökkenése bizonyosan nem teljesült, ezért a bíróságnak a további tényállási elemeket nem kellett érdemben vizsgálnia. Megjegyezte, az alperes vezetői pozíciója nem volt vitatott, míg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kapcsán egyetértett a felperessel abban, hogy az legkésőbb 2020 januárjában, a felszámolási kérelem benyújtásakor már fennállt. Nincs jelentősége annak, hogy az adós ekkor még teljesíteni tudta az esedékes tartozásait, ugyanis a fenyegető helyzet nem azonos a tényleges fizetéseképtelenséggel.

Kétségtelen, a kompenzáciási nyilatkozat a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után kelt, azonban a bíróságnak nem kellett vizsgálnia, hogy az alperes felróhatóan járt-e el a nyilatkozat megtétele során, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabálynak sem volt jelentősége. A bíróság a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján indított párhuzamos perben megállapította a kompenzáciási nyilatkozat érvénytelenségét, de az alperes tudattartamát abban a perben sem kellett vizsgálni.

Rögzítette továbbá, a beszámítás önmagában nem jár vagyonsökkenéssel, mert a beszámító fél azonos összegű kötelezettségtől is szabadul. Emellett a jelen esetben a bíróság jogerősen megállapította a kompenzáciási nyilatkozat érvénytelenségét és pénzfizetésre kötelezte az egyéb érdekelt1.-t, ezáltal a kompenzáciási nyilatkozat nem váltott ki joghatást. Így akkor sem

csökkenthette az adós vagyonát, ha egyébként a teljesedésbe menetele ilyen hatással is járt volna. Az adós cég a kompenzációs nyilatkozat megtétele előtt és jelenleg is követeléssel rendelkezik az egyéb érdekeltl.-vel szemben. A párhuzamos perben hozott jogerős ítélet folytán még kedvezőbb helyzetbe is került, mert pénzkövetelése végrehajtható. Ezért a felperes által állított vagyoncsökkenés nem történt meg.

A törvényszék utalt arra is, hogy a korábban beavatkozóként eljáró beavatkozó1 hatálytalan beadványában további alperesi károkozó magatartásokat is megjelölt. Ennek azonban a beadvány hatálytalanságán túl azért sincs jelentősége, mert a bírói gyakorlat szerint (BH.2013.303.) a beavatkozó nem jogosult a legfontosabb eljárásjogi rendelkező cselekményekre, mint például keresetváltoztatásra. A felperes által megjelölttől teljesen különböző károkozó magatartás állítása a kereset meg nem engedett kiterjesztéseként értékelendő.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes perköltségének a megfizetésére.

Az alperes az általa csatolt megbízási szerződés alapján összesen 44,5 órányi munkadíjat számított fel, ami a megbízási szerződés szerint bruttó 1.695.450 forint ügyvédi munkadíjat jelent. A törvényszék szerint az alperesi munkadíj arányban áll az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, figyelemmel az eljárás időtartamára, a perirat mennyiségére, valamint arra, hogy a per más perekkel is összefügg, így a jogi képviselőnek komplexen kellett feldolgozni több per iratanyagát. A bíróság megítélése szerint az alperesnek nem merült fel perköltsége a beavatkozás miatt. Kötelezte továbbá a felperest a feljegyzett illeték megfizetésére is.

[7] Az ítélettel szemben mind a felperes, mind a felperesi beavatkozó fellebbezést terjesztett elő.

[8] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adást, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, míg abban az esetben, ha az ítéltábla a fenti kérelmeinek nem adna helyt, az alperes javára megítélt perköltség mérséklését kérte. Kérte továbbá a felperes perköltségének megfizetésére az alperes kötelezését.

A jogorvoslati kérelme indokolásában úgy vélte, hogy az ítélet mind anyagi jogi, mind eljárásjogi értelemben megalapozatlan, a bíróság tévesen és hiányosan állapította meg a tényállást és téves jogi következtetéseket vont le. Sérelmezte, hogy a bíróság a bizonyítási indítványainak nem adott helyt annak ellenére, hogy anyagi pervezetésével a felperessel ellentétes álláspontra helyezkedett a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés alkalmazása tekintetében, így a tényállási elemek, különösen a felróhatóság nem került feltárássra. Kifogásolta azt is, hogy a törvényszék nem tekintette releváns ténynek, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a saját tulajdonában és ügyvezetése alatt álló társaság részére hajtotta végre a kompenzálást. Úgy vélte, a tényállás megállapítása körében irreleváns az érvénytelenségi perben hozott bírósági ítélet és az elsőfokú bíróság alapvetően nem is erre

alapította az elutasító döntést, így nincs relevanciája az ítéletből történő következtetések levonásának.

[9] Hivatkozott továbbá arra is, hogy az ítélet anyagi jogilag megalapozatlan a Cstv. szerinti vagyonsökkenés tekintetében.

Kifejtette, az adós vagyonának tekintendő minden, ami a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) szerint befektetett eszköz vagy forgóeszköz. A követeléseket a forgóeszközök csoportjába kell besorolni. A Cstv. 33/A. § szerinti vagyonsökkenés a társaság aktív vagyonának csökkenésével valósul meg. Ellenkező esetben a vezető felelősségét nem lehetne megállapítani a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben megkötött visszerthes jogügylet megkötése, illetve beszámítás útján történő teljesítés miatt. Ezekben az esetekben formálisan ugyan nem következik be vagyonsökkenés, mert a beszámító fél azonos összegű kötelezettségtől is szabadul, azonban a vagyon védelme nem érvényesül.

Hivatkozott e körben a bírói gyakorlatra és felhívta a BDT.2022. 4554. számú, a BDT.2018. 3802. számú, valamint a BH.2022. 50. számú határozatokat, melyek álláspontját támasztják alá.

Az ítélet szerint a vagyonsökkenés, mint tényállási elem nem teljesült, ugyanis a beszámítás önmagában nem jár vagyonsökkenéssel, mert a beszámító fél azonos összegű kötelezettségtől szabadul. Az ítélet a tényállási elemek közül a vagyonsökkenés vélt hiánya alapján jutott arra a téves következtetésre, hogy a kereset alaptalan, azonban a kompenzációs nyilatkozat, mint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:49. §-ában foglalt pénztartozás teljesítésének egy módja, vagyonsökkenést eredményez. A vagyonfogalom alapján az eszközoldal bármely negatív irányú változása eredményeként a gazdálkodó szervezet vagyona kevesebb lesz, azaz vagyonsökkenést okoz.

A kereseti kérelem alapjául szolgáló magatartással, a kompenzációs nyilatkozat kibocsátásával az adós a követelését beszámította a fennálló tartozásába. A társaság követelése 176.541.455 forint volt, amely követelés 2020. június 11-én megszűnt. A követelés megszűnésével az adós forgóeszköz-állománya kétségtől csökken.

Téves a törvényszék azon értelmezése, mely szerint egy reálügylet nem önmagában változtatja meg az eszköz-forrás oldalt, ugyanis a beszámítás elvégzésével, illetve bármilyen egyéb követelés kiegyenlítésével megtörténik az eszközoldal csökkenése.

[10] Az anyagi jogi megalapozatlanság körében hivatkozott a felelősségi per és az érvénytelenségi per kapcsolatára is a vagyonsökkenés tekintetében. A törvényszék megállapítása szerint a kompenzációs nyilatkozat azért sem váltott ki joghatást, mert e nyilatkozat érvénytelensége megállapítást nyert, így akkor sem csökkentette az adós vagyonát, ha a teljesedésbe menetele ilyen hatással járt volna.

E körben előadta, hogy a vagyonsökkenés a Cstv. 40. § szerinti ügylettől függetlenül következik be. A vagyonsökkenés tényét nem befolyásolja, hogy később a nyilatkozat érvénytelensége megállapításra kerül és esetlegesen a megjelölt összeget vissza is kell fizetni az adós részére. Ellenkező értelmezés azt eredményezné, hogy az érvénytelenségi per hatással van a felelősség megállapítására. A felelősség megállapítását kizárná, ha a felelősséget megalapozó jogügyletet utóbb a bírósági ítélet érvénytelennek nyilvánítja, ami nem lehet a jogalkotó célja. A felelősség fennállása ugyanis vagyont csökkentő magatartás időpillanatában vizsgálendő, az utóbb hozott ítélet nem változtatja meg a jognyilatkozat megtételekor, a múltban bekövetkező forgóeszköz csökkenését. Ezt az álláspontot erősíti a bírói gyakorlat (BDT.2022. 4554., illetve Kúria Gfv.VI.30.325/2021/4. számú döntése).

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése nem írja elő, hogy a vagyonsökkenésnek az adós társaság megszűnéséig fenn kell állnia. Az alperesi magatartás következtében az adós aktív vagyona a turpis magatartással csökkent, majd helyre állt, azonban a vagyonsvltózás nem teszi meg nem történtté az alperes felróható magatartását. Utalt a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoport összefoglaló véleményére, mely szerint a két pertípus célja eltérő.

Megalapozatlan és irreleváns az ítéletnek az a megállapítása, mely szerint az érvénytelenségi perben hozott jogerős döntés folytán az adós még kedvezőbb helyzetbe is került.

[11] Az anyagi pervezetéssel összefüggő szabálytalanság körében előadta, hogy a Pp. 237. § (2) bekezdése alapján a bíróságot tájékoztatási kötelezettség terheli. Utalt az elsőfokú eljárás során hivatkozott, a tárgyat tekintve a jelen perrel megegyező felelősség megállapítási perben hozott ítéltáblai döntésre, melynek tényállása kizárólag a vagyonsvltó magatartás tekintetében különbözik. Az elsőfokú bíróság tévesen nem vette figyelembe, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés alkalmazását nem kizárólag a Cstv. 31. §-ban írt kötelezettség elmulasztására alapította a felperes. Kifejtette, a 2017. és 2018. évekre vonatkozó beszámoló közzétételi kötelezettségének késve tett eleget az alperes, 2019. évben pedig a könyvvizsgáló megtagadta a záradék aláírását. A könyvvizsgálói jelentés igazolja, hogy az adós 2019. évre vonatkozó beszámolója nem felel meg a Számv. tv. előírásainak, vagyis a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében szereplő szabályt alkalmazni kell.

[12] Hivatkozott továbbá arra, hogy a perköltség összege jelentősen eltúlzott, nem áll arányban az elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az adott esetben a pertárgy értéke nem állapítható meg, emellett a felfüggesztés időtartama közel egy év volt, továbbá a párhuzamos eljárásokban fellelhető peranyag jelentős részben megegyezik.

[13] Álláspontját összefoglalva előadta, a törvényszék figyelmen kívül hagyta a per koncentráció elvét, a Pp. 3. § és 6. § szerinti elv sérült, melynek oka az eljárás felfüggesztése. Az ítélet a vagyonsvltó hiányát alapvetően nem a Cstv. 40. § szerinti per eredményétől tette függővé, hanem a vagyonsvltó vélt számviteli hiányától. A csödtörvény szerinti vagyon fogalmát jogi mérlegelést nem igénylő számviteli szabályok határozzák meg. A törvényszék az alperes felróhatóságát nem vizsgálta, továbbá az előterjesztett bizonyítási indítványoknak sem adott helyt.

[14] A felperesi beavatkozó a fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 381. §-ára hivatkozással az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, míg másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adását kérte. Kérte továbbá az alperes kötelezését az első- és másodfokú eljárással felmerült perköltség felperes részére történő megfizetésére.

A jogorvoslati kérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság módosítsa, illetve egészítse ki az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, pótolja az elmaradt bizonyítást, valamint a módosított tényállás alapján okszerűen mérlegelje a rendelkezésre álló adatokat.

A tényállás megállapítása körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen mellőzte a felperesi beavatkozó nyilatkozatainak a vizsgálatát. Tényszerű, hogy beavatkozási kérelmet első alkalommal a beavatkozó1 terjesztette elő. A törvényszék a beavatkozást engedélyezte, így jogszerűen terjesztette elő nyilatkozatát, amit a bíróságnak figyelembe kellett volna vennie. Nem vitatta, hogy 2022. június 30-i hatállyal megszűnt a fióktelep, így az ezt követően és nem általánosságban valamennyi megtett nyilatkozat tekinthető hatálytalannak. Az elsőfokú bíróság lényegi tévedése, hogy a 2022. június 30-át megelőzően megtett nyilatkozatokat nem vette figyelembe.

Ezt követően a beavatkozó részére engedélyezte a törvényszék a beavatkozást, aki a korábbi beavatkozó által előterjesztett valamennyi nyilatkozatot fenntartotta, így a törvényszéknek mind a fióktelep, mind a kft. által előterjesztett valamennyi nyilatkozatot figyelembe kell vennie, e nyilatkozatok mellőzése jogszabálysértő.

Ezen túlmenően tartalmi okokra hivatkozással is jogellenesen mellőzte a beavatkozó nyilatkozatait, mely körben a Pp. 44. § (5) bekezdésére utalt, mely szerint a beavatkozó – az egyezséget, az elismerést és a jogról való lemondást kivéve – minden cselekményre jogosult, amelyet az általa támogatott fél megtehet. A beavatkozó nyilatkozatai megfelelnek a Pp. 44. § (5) bekezdésében foglaltaknak, így a bíróságnak nem volt jogszerű lehetősége arra, hogy azokat utólagosan, tartalmi meg nem engedhetőségre hivatkozással mellőzze, figyelemmel arra is, hogy a hivatkozott jogeset a régi Pp. rendelkezésein alapul. A bíróságnak a Pp. 237. § alapján tájékoztatnia kellett volna a felperesi beavatkozót erről, így az elsőfokú bíróság az eljárás szabályait megsértette.

[15] További jogszabálysértés körében arra hivatkozott, hogy bár csatolta a Fővárosi Ítéltábla más ügyben hozott 15.Gpkf.43.797/2023/2. számú végzését, melyben a másodfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazhatóságát állapította meg, azonban a törvényszék az e végzésben hivatkozott jogi érvelést teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, és mellőzte e jogszabályhely alkalmazását. Az elsőfokú bíróság az ítéletében arra hivatkozott, hogy adott esetben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabálynak „nincs jelentősége”, ami a bíróság tévedését támasztja alá, hiszen a perben a legalapvetőbb bírói feladat annak meghatározása, hogy a bizonyítás a feleket milyen módon és mértékben terheli.

[16] Nem értett egyet az ítélet jogi indokolásával sem. A törvényszék megállapítása szerint „A beszámítás önmagában nem jár vagyonsökkenéssel”, így az alperes felelőssége ezen az alapon nem állapítható meg. Nem vitatta, hogy a beszámítással a beszámított követelések kölcsönösen megszűnnek, azonban a beszámítás lényegi következménye, hogy a beszámítással érintett másik fél, az egyéb érdekelt1. a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült, melyre figyelemmel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első mondatának utolsó fordulata („vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat”) megvalósult. Az elsőfokú bíróság azt a lényegi körülményt, mely szerint az egyéb érdekelt1. is az alperes ügyvezetése alatt működik, üzletrészenek szintén az alperes a tulajdonosa, mellőzte az ítélet indokolásából. A beszámítással az alperes tulajdonában és ügyvezetése alatt álló másik társaságot jogellenesen előnyben részesítette. E tények és körülmények figyelembevételét, illetőleg a bizonyítás felvételét jogellenesen mellőzte a törvényszék, mely körben a Győri Ítéltábla Gf.20.014/2022/7. számú és a Kúria Gfv.30.042/2021/7. számú határozataira utalt.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság jogellenesen mellőzte annak vizsgálatát, hogy a beszámítás nem csak a vagyonsökkenés tényleges előidézése miatt, hanem más okból, (bennfentes hitelezők előnyben részesítése) jelenti-e a hitelezői érdekek sérelmét. A vagyonsökkenés pénzügyi szemléletű, mechanikus értelmezése téves jogi következtetés levonását eredményezte.

Megjegyezte, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjának elnagyolt megállapítása már önmagában jogellenessé teszi az ítéletet, mivel a felek között e körben lényegi vita állt fenn.

[17] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes és felperesi beavatkozó kötelezését kérte a másodfokú eljárással felmerült költségei megfizetésére.

Hangsúlyozta, hogy a perben felhívott Cstv. 33/A. § (1) bekezdése egy kárfelelősség. Az adós a kompenzálás folytán pénzeszközben vagyonsökkenést nem szenvedett, a vagyonából kikerült követelés visszakerült a csődvagyonba, így mindegy, hogy az okozott kár hiánya vagy megtérülése miatt kell elutasítani a felperesi keresetet, a lényeg az, hogy a kereset alaptalan.

Megerősítette azt az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatát, mely szerint 2023. május 24-én az adós az egyéb érdekelt1.-vel részletfizetési megállapodást kötött 176.541.455 forint teljesítésére. Ez idáig 150.000.000 forintot az egyéb érdekelt1. már meg is fizetett, 2024. június 30. napjáig további 43.985.023 forint teljesítése van hátra. Hangsúlyozta, a beszámítással kioltott követelés visszakerült a csődvagyonba, ezért érthetetlen a felperes igénye, a felperesi oldal duplikálja a kárkövetelését.

[18] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti tényállásnak elengedhetetlen része, hogy a vezető a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látja el és ezzel okozati összefüggésben vagyonsökkenés következik be vagy a második fordulata alapján a hitelezők követeléseinek a teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. A felelősség megállapításához valamennyi tényállási elem együttes fennállása szükséges. Kiemelte, hogy a törvényhely első és második fordulata szerinti tényállás más tényállási elemeket, más jogszabálysértő magatartást feltételez. E tényállási elemeket nem lehet vagylagosan megjelölni, az első és második fordulata közötti átjárás nem lehetséges.

[19] Előadta, hogy a felperes a keresetét a kompenzációs nyilatkozatra alapította, és bár említett egy gépjármű eladást is, azonban arra érvelést nem épített. A felperes nem terjesztett elő olyan keresetmódosítást, mellyel áttért volna a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulatáról a második fordulatra. Iratellenes ezért a felperesi beavatkozó fellebbezésének azon állítása, mely szerint az elsőfokú bíróságnak a más ok fennállását is vizsgálnia kellett volna, ugyanis erre sem kereset, sem jogállítást nem volt. A felperesi kereset tény- és jogállítása, valamint petítuma a vagyonsökkenést tartalmazza, míg a felperesi beavatkozó jogelőd a vagyonsökkenési tényálláshoz csatlakozott nyilatkozatában.

A fentiek alapján nem bír jelentőséggel, hogy a felperesi beavatkozónak volt-e lehetősége keresetváltoztatást előterjeszteni, bár a Pp. 44. § (5) bekezdése ezt nem is teszi lehetővé. Megjegyezte, a régi Pp.-hez képest a joggyakorlat nem változott. Az adott perben nemcsak a felperes, hanem a felperesi beavatkozó is a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulatára, vagyis a vagyonsökkenést magatartásra hivatkozott, melyet a kompenzációs nyilatkozatban jelöltek meg.

A felperesi beavatkozó álláspontja szerint a törvényszék jogellenesen mellőzte annak vizsgálatát, hogy a beszámítás más okból jelentheti-e a hitelezők érdekeinek a sérelmét, azonban a két fordulat egymástól független. A második fordulat esetén a vagyonsökkenésen kívüli más okból történik a hitelezők kielégítésének a megghiúsulása. Az alperes jogi álláspontja alátámasztásaként több kúriai határozatra hivatkozott. Így felhívta a Gfv.30.198/2021/4., a Gf.30.026/2022/3., a Gf.30.325/2021/6. és a Gfv.30.544/2021/6. számú határozatokat, utalva a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt eltérő tényállási elemekre, illetőleg arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése nem speciális felelősségi tényállás, hanem bizonyítási szabály. Hangsúlyozta, hogy teljesen eltérő a törvényhely két fordulatának petítuma és a tényállása is, de hivatkozott arra is, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban írt mulasztás nem tekinthető a hitelezői követelések teljes kielégítését megghiúsító más oknak. Az eredményes perlés elemi előfeltétele, hogy a keresetlevélben tett tényállítás, jogállítást és a bíróság döntésére irányuló határozott kérelem egymással összhangban álljon. A Kúria Gfv.30.083/2022/4. számú ítélete rögzíti azt is, hogy a vagyonsökkenési tényállásnak, illetőleg „a más oknak” is okozati összefüggésben kell állnia a hitelezői igények kielégítésének a megghiúsulásával.

[20] A törvényszék álláspontjával egyezően előadta, hogy adott ügyben nem történt vagyonsökkenés. Nem vitatta, hogy a beszámítást tartalmazó kompenzációs nyilatkozattal az adós és az egyéb érdekeltl. közötti követelések kiegyenlítésre kerültek, azonban ez nem

egyenlő azzal, hogy az adós csődvagyonából kikerült volna 176.000.000 forintnyi pénzeszköz. A kereset arra irányult, hogy ezen összegért kell az alperesnek helyt állnia, azonban az érvénytelenségi per a követelést visszajuttatta a csődvagyonba.

Megjegyezte, hogy az ítéltábla ebben a kérdésben már állást foglalt két esetben is. Egyrészt amikor az érvénytelenségi perre tekintettel felfüggesztette jelen peres eljárást. A Fővárosi Ítéltábla a 11.Gpkf.44.021/2022/2. számú végzésével helybenhagyta a felfüggesztő végzést, melyben kifejtette, hogy amennyiben az érvénytelenség iránt indított perben a vagyonsökkenéshez vezető kompenzációs jognyilatkozat érvénytelenségét megállapítják, ez azt jelenti, hogy beszámításhoz joghatás nem fűződik. Ebből következően vagyonsökkenés sem keletkezhet. Ezen túlmenően a törvényszék a felperes biztosíték nyújtása iránti kérelmét elutasította, mely végzést az ítéltábla a 11.Gpkf.43.874/2022/2. számú végzésével helybenhagyott. Ebben kifejtette, hogy önmagában egy lejárt követelés teljesítése még beszámítás esetén sem valószínűsíti a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartás megvalósulását.

Álláspontja szerint a felperesi oldal „túl nagy figyelmet szentelt” a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjának és a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltaknak. Figyelmen kívül hagyták azt, hogy a kárfelelősséget eredményező magatartást is meg kell jelölni. A vagyonsökkenés hiányával, illetve a beszámítással kapcsolatosan az elsőfokú eljárás során előadottakat változatlanul fenntartotta. Fontos tényállási elem, hogy adott esetben pénz nem került ki az adós vagyonából, sőt az érvénytelenségi perben hozott ítélet alapján a követelés visszakerült a csődvagyonba.

A vagyonsökkenés hiányán túl hivatkozott arra is, hogy a beszámítás alapjául szolgáló jogügyletek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet megelőzően kötöttek, míg a megjegyzés az ítélet indokolásának a hangsúlyos részét követően került feltüntetésre.

Az alperes ezen túlmenően úgy vélte, a fellebbezésben felhívásra kerültek olyan döntések, melyek adott ügyre nem vonatkoztathatók.

[21] A felperesi beavatkozó által előterjesztett fellebbezés kapcsán előadta, „a felpereshez képest” nem terjesztett elő keresetváltoztatást, de erre nem is volt jogosult, továbbá mivel a felperes nem tett olyan nyilatkozatot, hogy csatlakozna a felperesi beavatkozó jog- és tényállításaihoz, így nem bír jelentőséggel, hogy a nyilatkozat hatályos vagy hatálytalan.

[22] A perköltség viselése tekintetében az elsőfokú döntés helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a perköltség mértékére megbízási szerződést csatolt, részletesen feltüntetve a munkára és utazásra fordított órák számát. Megjegyezte, bár a felperes a jogi képviselő időráfordításáért kért díjat aránytalannak tartja, ugyanakkor a felperesi jogi képviselőt ellátó ügyvédi iroda ennél jóval magasabb óradíjjal számol.

[23] Az anyagi pervezetés, illetőleg a bizonyítási teher megfordulása körében előadta, hogy a fellebbezések nívumot nem tartalmaznak. Álláspontja szerint a fellebbezők által hivatkozott, más ügyben hozott határozat jelen perben analógiaként nem alkalmazható.

[24] A fellebbezések alaptalanok.

[25] Az elsőfokú bíróság az ügyben a tényállást kellően feltárta, és abból helytálló jogkövetkeztetésre jutott, amikor a keresetet elutasította.

A fellebbezésekben előadottak nem adnak alapot az ítélet hatályon kívül helyezésére, illetve megváltoztatására, de az alperes javára megítélt perköltség összegének a csökkentésére sem.

[26] Az ítéltábla egyetért a törvényszék döntésével, annak jogi indokaival, a fellebbezésekben, illetve a fellebbezési ellenkérelemben foglaltak alapján azonban az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek.

[27] Mint arra a törvényszék is helyesen hivatkozott, ahhoz, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereset alapján a bíróság az alperes felelősségét megállapítsa, a felhívott tényállási fordulat valamennyi tényállási elemének teljesülnie kell.

[28] Az adott ügyben a felperes a keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulatra alapította, állítva, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent. Vagyonsökkenést eredményező magatartásként a 2020. június 11-én kiadott kompenzációs nyilatkozatra hivatkozott, melyben az adós a szintén az alperes vezetése alatt álló egyéb érdekeltl.-vel szemben fennálló 176.541.455 forint követelését beszámította az ugyanezen társasággal szemben fennálló, ugyanilyen mértékű tartozásába. A felperes a vagyonsökkenés mértékét a kompenzációs nyilatkozatban szereplő összegben, 176.541.455 forintban jelölte meg.

[29] Tekintettel azonban arra, hogy e nyilatkozat érvénytelenségét a bíróság jogerős ítéletében megállapította, és az eredeti állapot helyreállítása körében az egyéb érdekeltl.-t 176.541.455 forint adós részére történő megfizetésére kötelezte – melyből 150.000.000 forint az alperes előadása szerint ezidáig már megfizetésre is került –, így a vagyonsökkenés, mint tényállási elem bizonyosan nem áll fenn.

Ennek hiányában pedig – mint ahogy erre a törvényszék is utalt – szükségtelen a többi tényállási elem fennállásának vizsgálata, illetve vizsgálatra alapítva bizonyítás lefolytatása. A vagyonsökkenés, mint tényállási elem fennállása hiányában a felróhatóságnak, illetve a Cstv.

33/A. § (5) bekezdésben írt bizonyítási szabály alkalmazhatóságának a vizsgálata is szükségtelen.

Ebből adódóan téves az anyagi pervezetés szabályának megsértésére, valamint a más ügyben hozott, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt bizonyítási szabály alkalmazhatóságát alátámasztó határozat, és ezáltal az ezen alapuló bizonyítási szabály figyelmen kívül hagyására való hivatkozás.

[30] Nem vitásan, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése az adós aktív vagyonának védelmét tartja szem előtt, melybe – mint arra a fellebbezők helytállóan hivatkoztak – a Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a számviteli szabályok szerint befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősített vagyon tartozik. Az adott esetben azonban a kifejtettek alapján az aktív vagyon csökkenése nem állapítható meg, mivel a beszámítást tartalmazó nyilatkozat érvénytelenségét a bíróság megállapította és az egyéb érdekeltl.-vel szembeni követelés visszakerült az adós vagyonába.

[31] A felperes által felhívott eseti döntések nem cáfolják a vagyonsökkenés hiányának megállapíthatóságát, mivel a hivatkozott esetek, bár a vagyonsökkenés fogalma körében tartalmaznak megállapításokat, a jelen ügytől eltérő tényállásokon alapulnak. A hivatkozott BDT.2022.4554. számú ügyben – mely azonos a BH.2022.183. ügyben ismertetett üggyel –, illetve a BH.2022.50. számú esetben a vagyonsökkenést eredményező jognyilatkozat érvénytelensége nem merült fel.

[32] Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a vagyonsökkenés az ügylet érvénytelenségétől függetlenül bekövetkezett, ugyanis adott eljárásban nem hagyható figyelmen kívül a jognyilatkozat tekintetében a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján lefolytatott per eredménye. Az e perben hozott döntés (a kompenzációs nyilatkozat érvénytelenségének a megállapítása és az eredeti állapot helyreállítása) valójában azt eredményezte, hogy a nyilatkozat megtételének időpontjára visszaható hatállyal az abban foglaltakat úgy kell tekinteni, mint ha meg sem történtek volna, ahhoz joghatás és következmény nem fűződhet.

[33] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra is, hogy a „vagyonváltozás” nem hathat ki az alperes felelősségének a megállapítására, mert az ő – fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte utáni, illetve felszámolás előtti –, sérelmezett magatartás időpontjában bekövetkezett vagyonsökkenésért való felelősségét kell e perben megállapítani. A felszámolás alatt álló adósra nézve pozitív eredménnyel záruló Cstv. 40. §-ra alapított per jelen ügyben kihat a felelősség megállapítási perre, a felszámolási vagyonba „visszakerült” követelés miatt sem az adós vagyonában bekövetkezett csökkenés, sem az emiatti alperest terhelő kárfelelősség nem állapítható meg.

[34] Mivel pedig a kifejtettek alapján az érvénytelenség következtében a beszámításhoz joghatás nem fűződik, így – mint ahogy erre az ítéltábla a

11.Gpkf.44.021/2022/2. számú végzése indokolásának [10] pontjában rámutatott – a vagyoni értéket képviselő követeléssel továbbra is az adós rendelkezik, vagyonsökkenés nem állapítható meg.

[35] Az ítéltábla e körben utal a BH.2016.179. számú döntésben foglaltakra, mely szerint a Cstv. 40. § szerinti per az adós vagyonából jogellenesen kikerült vagyon visszaszerzésére irányul – mint ahogy ez adott esetben is történt –, mely pernek tárgya a vagyont csökkentő „turpis magatartás” vizsgálata, míg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerint indítható per tárgya a vezető felelősségének a megállapítása, ha magatartása következtében a felhívott tényállásban megjelölt eredmény – adott esetben a vagyonsökkenés – bekövetkezik.

[36] A jelen esetben a Cstv. 40. § szerinti per eredményre vezetett, az adósi vagyon (követelés) visszakerült az adós vagyonába, így a vagyonsökkenés hiányában a kereset elutasításának van helye.

[37] A felperes hivatkozott arra is, hogy a törvényszék tévesen vezette le a vagyonsökkenés számviteli hiányából a vagyonsökkenés hiányát.

Mindenekelőtt rögzíti az ítéltábla, nem tévedett a törvényszék, amikor olyan megállapítást tett, mely szerint a beszámítás önmagában nem jár vagyonsökkenéssel, mert a beszámító fél azonos összegű kötelezettségtől is szabadul. Azonban beszámítás esetén is bekövetkezhet vagyonsökkenés – mint ahogy erre a felperes által felhívott eseti döntések is utalnak, tekintettel arra, hogy a vagyonsökkenés az adós aktív vagyonához kötődik –, ezért a beszámítással történő teljesítés esetén bekövetkező vagyonsökkenésre hivatkozás esetén vizsgálni kell a beszámítás körülményeit, a résztvevő felek kapcsolatát, minőségét, illetve azt, hogy ez eredményez-e tényleges aktív vagyon csökkenést.

Az adott esetben azonban a beszámítás körülményeinek a vizsgálatára nem volt szükség, mert a törvényszék a fenti megállapítás megtételét követően rögtön hangsúlyozta, hogy jelen esetben a bíróság jogerősen megállapította a kompenzációs nyilatkozat érvénytelenségét és pénzfizetésre kötelezte az egyéb érdekelt1.-t, ezáltal a kompenzációs nyilatkozat nem váltott ki joghatást.

[38] Alaptalanul sérelmezte a felperesi beavatkozó fellebbezésében az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozata értékelésének, figyelembevételének az elmaradását. E körben is teljes mértékben egyetért az ítéltábla a törvényszék álláspontjával, és csupán az alábbiakat emeli ki.

[39] Mint az az iratokból megállapítható, a törvényszék a 2022. szeptember 13-én meghozott 32. sorszámú végzésével tájékoztatta a feleket, hogy a beavatkozó1 2022. június 30-i hatállyal megszűnt, az ezt követően tett perbeli cselekményei hatálytalanok. Mivel a

rendelkezésre álló iratok szerint a beavatkozó az ügyben 2022. augusztus 12-én és 2022. augusztus 30-án, vagyis csak a megszűnését követően tett a bíróság felé érdemi előadást, így nem tévedett a törvényszék, amikor e nyilatkozatokat nem vette figyelembe. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a beavatkozó a megszűnését megelőzően, 2022. április 4-én csupán a beavatkozás engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő, egyéb nyilatkozatot nem tett.

A fentiek alapján ezért tévesen hivatkozott a felperesi beavatkozó arra, hogy mivel a 2022. szeptember 21-én tartott tárgyaláson a törvényszék engedélyezte a beavatkozást, így a korábbi beavatkozó által tett nyilatkozat fenntartása miatt e nyilatkozatokat figyelembe kellett volna venni, ugyanis a kifejtettek szerint hatályos nyilatkozat csupán a 2022. április 4-én előterjesztett kérelem volt.

[40] Ezen túlmenően megalapozatlanul hivatkozott a Pp. 44. § (5) bekezdésben foglaltakra álláspontja alátámasztásaként, ugyanis a jelenleg hatályos Pp. nem változtatott a korábbi joggyakorlaton. A beavatkozó a beavatkozás járulékos jellegéből következően a per tárgyával nem rendelkezhet, a kereset kiterjesztésére nem jogosult.

[41] Tévesen állította a felperesi beavatkozó azt is, hogy a törvényszék lényeges eljárási szabályt sértett, mivel nem tájékoztatta a nyilatkozat figyelmen kívül hagyásáról, ugyanis a fentiek alapján erre a 32. sorszámú végzésben sor került.

[42] Nem foghat helyt a felperesi beavatkozónak az a hivatkozása sem, mely szerint adott esetben a vagyonszőkenés hiánya esetén a felhívott tényállás első mondatának utolsó fordulata – „vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megíúsulhat” – megvalósult, így helye van a felelősség megállapításának.

Mint arra az alperes is helytállóan utalt, a bíróság a felperes keresetében megjelölt okból vizsgálhatja az alperes felelősségének a fennállását, arra lehetőség nincs, hogy az általa meg nem jelölt jogalap, illetve kereseti petíum hiányában hozza meg a döntését. A Kúria több döntésében [Gfv.VI.30.026/2022/3., Gfv.VI.30.083/2022/4.] rámutatott arra, hogy a törvényhely első és második fordulata alapvetően különbözik egymástól. Mivel a felperes egyértelműen megjelölte a keresete jogalapját, azzal összhangban a kereseti kérelmét, így a törvényszék attól nem térhet el. Az eljárás tárgyát nem képezheti annak vizsgálata, hogy a vezető felelőssége a felperes által nem hivatkozott okból fennáll-e.

[43] A felperes fellebbezésében kérte a pernyertes alperes javára megítélt elsőfokú eljárással felmerült ügyvédi költség mérséklését is.

E körben az ítéltábla rögzíti, az alperes a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján ügyvédi megbízási szerződés alapján számította fel költségét, részletesen kimutatva az ügyvédi tevékenységét és a ráfordított idő tartamát. A felperes a fellebbezésében az ügyvédi munkadíj eltúlzott voltára, illetve arra hivatkozott, hogy az nem áll arányban a

kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Az e körben általánosságban felhozottak – a meg nem határozható pertárgy érték, az eljárás felfüggesztésének közel egy éves tartama, illetve a párhuzamos eljárások egyezősége – nem alkalmasak a perköltség eltúlzott voltának az alátámasztására, és az ügyvédi munkadíj mérséklésére, különös figyelemmel arra, hogy a felperes maga sem jelölte meg, hogy milyen elszámolás (időráfordítás, óradíj) áll arányban a kifejtett tevékenységgel.

[44] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] A fellebbezések eredményre nem vezettek, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése, a Pp. 90. § (2) bekezdése és a Pp. 383. § (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségek megfizetésére a felperes és a felperesi beavatkozó köteles.

[46] Az alperes a másodfokú eljárással felmerült költségigényét ügyvédi megbízási szerződésre hivatkozással – figyelembe véve az utazásra fordított időt, illetve a megbízási szerződésben kikötött sikerdíjat is – összesen 450.000 forint + áfa összegben számította fel.

[47] A pernyertes alperes másodfokú költségeinek a megtérítésére a pervesztes fél, adott esetben a felperes köteles, azonban a beavatkozás miatt felmerült költséget a beavatkozó téríti meg. Erre figyelemmel a felperesi beavatkozó fellebbezésével felmerült költség, 90.000 forint + áfa megfizetésére az ítéltábla a felperesi beavatkozót kötelezte, míg a felperes 360.000 forint + áfa megfizetésére köteles.

[48] A felperes a másodfokú eljárással felmerült 48.000 forint illetéket megfizette, azonban a felperesi beavatkozó megfizetni tartozik az illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 48.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket.

[49] Az ítéltábla tájékoztatja a felperesi beavatkozót, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. május 22.

Dr. Czifra Veronika s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Volein Anna s.k.

bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.

bíró